

De Appel

The Scavenger's Daughters

12 April 2009

Rook. Een onbekend eiland. Als achtergrond het zachte geluid van de golven die eindeloos het zand proberen te grijpen..

De setting is surreëel: een grote map van een 'niet bestaand eiland' hangt op een muur, 'A New and Concise Map of The Island of the Overlapping Lilae Language Triangles'. Zand op de grond, verschillende stoelen, krukken en fauteuils zijn hier en daar geplaatst.

Twee vrouwelijke figuren staan met hun rug voor het publiek. Op de achtergrond, bijna in het donker, een derde figuur, een mysterieuze man. (Toen ik de beschrijving van de performance las, had ik begrepen dat de performance over twee vrouwelijke figuren zou gaan en hun gecompliceerde, mysterieuze en paradoxale relatie. De derde persoon, de mysterieuze man, was voor mij dus compleet onverwacht)

"I am confused...I am not leaving. I tried not to write 'you are'". Een mengeling van emoties en gedachteassociaties. Zo begint en eindigt de performance.

Twee vrouwen die tegelijkertijd aanwezig en ongrijpbaar zijn, presenteren zich als zussen.

De ene is niet de andere, maar zonder een van de twee voelen zij zich incompleet. Een heeft een beetje van de andere, maar soms lijkt het alsof ze allebei in elkaar versmolten zijn.

Zij is niet...haar. Zijn zij dus twee of een? Zijn dat echt zussen of zijn de dialogen alleen het product van het brein van dezelfde persoon? Of is de reactie op de monologen het antwoord van het bewustzijn? Ze confronteren en prikkelen elkaar en hun 'dialoog' en zinloze zinnen zijn de zoektocht naar zichzelf, ook als zij nooit zullen weten wat zij voor elkaar voelen en wie ze daadwerkelijk zijn.

Het is een abstracte existentie, die van de twee zussen. Ze hebben elkaar nodig om hun emoties uit zichzelf te halen maar in de tussentijd vervreemden ze van zichzelf, van elkaar en wissen ze elkaar uit. Is het een strijd tussen twee personaliteiten? Of tussen twee kanten van dezelfde personaliteit? Is het een strijd tussen hart en brein? Is het een zoektocht naar een acceptatie van het menselijk bestaan?

Naarmate de performance zich ontwikkelt, worden sommige zinnen en dialogen steeds ongrijpbarder en mysterieuzer, alsof zij vanuit het onbewuste komen. 'Alcohol, destroying, stop, look back, ambulance, she, we, akin.' Er worden woorden in alfabetische volgorde geschreeuwd en een definitie ervan gegeven (door de mysterieuze man) alsof ze

direct uit een woordenboek zijn gehaald. De stoelen en krukken worden elk keer door de man gewisseld. Hij verplaatst op bruuske wijze de stoelen waarop de zussen tijdens de performance zitten, liggen, staan en tijdens hun monologen irriteert hij de vrouwen door middel van het verplaatsen van de stoelen of laat ze zelfs schrikken. Correspondeert de verplaatsing van de stoelen met een verplaatsing van emoties? Eerst staan ze naast elkaar, dan voor elkaar, dan rug aan rug, dan links en rechts van de man. Later zien we de ene staande op een stoel en de andere op de grond, of liggend. Hun jurken zijn in een verschillende richting gestreept. Het zijn juxtaposities.

Als toeschouwer heb ik me tijdens de performance geïsoleerd gevoeld. Mijn emoties en gedachten verplaatsten zich als de stoelen: eerst voelde ik dit, dan dat. De ongrijpbare relatie tussen de twee zussen is de weerspiegeling geworden van mijn eigen gedachten, van mijn eigen bestaan: een mengeling van chaos en orde, zekerheid en onzekerheid. En zoals de golven eindelijk het zand proberen te raken, zo proberen de twee zussen of beter de mens zijn eigen bestaan te grijpen.

Als kunstgeschiedenisstudente is *The Scavenger's Daughters* van Orla Barry de eerste performance die ik heb gezien en beleefd. Natuurlijk ben ik in de loop der tijd in contact gekomen met performances, maar altijd als afbeelding in een boek, of als woorden, gedachten en herinneringen die via een docent waren overgebracht, of als documentatie, als video. Het was voor mij dus iets heel nieuws, een echte uitdaging. Wel wil ik de nadruk leggen op het feit dat het voor mij best gecompliceerd was om deze performance te onderscheiden van een kort theaterstuk. Onder performance verstonde ik iets spontaners, meer aan de toeval van het moment verbonden. De monologen/dialogen, de muziek en geluiden op de achtergrond, de setting en de geconstrueerde bewegingen en verplaatsingen associeer ik meer met theater dan met een performance.

Karin Anzivino